

[Socialministeren]

met er jo det i dag, at hvis kommunerne søger for at have lidt orden i de ting, så får de ikke rigtig noget ud af det selv, for det er statslige midler. I stedet for at lave en hel masse indviklede lovregler siger vi: skulle vi ikke prøve på den facon, at de kan få lov til at beholde noget af beløbet selv?

Det betyder selvfølgelig også – det skal også være et svar på hr. Tinnings spørgsmål – som der også står helt klart i bemærkningerne, at man ikke, hvad man ellers ville kunne, kan sige helt præcist, hvor mange penge det vil give, fordi den mekanisme, vi bruger, er lidt utraditionel.

Det, jeg vil lægge vægt på i det videre arbejde, er selvfølgelig de principper, der er lagt an i bemærkningerne. Det, vi også må lægge vægt på, er, at vi med hensyn til den måde, det offentlige administrerer tingene på – det er faktisk også derfor, både rigsrevision og statsrevisorer har været opmærksom på spørgsmålet her – bør finde frem til nogle systemer, sådan at tingene fungerer nogenlunde. Ja, må jeg tillade mig at komme med den bemærkning, selv om der da også er mandlige ordførere i denne sag, at vi jo går meget op i, at mændene skal sikres rettigheder i forbindelse med børnene. Men så vil vi også godt nogle gange se en lidt større velvilje med hensyn til at levere pengene.

Birthe Hansen (SF):

Jeg vil godt spørge ministeren – det er selvfølgelig noget af en trossag – hvor mange kommuner hun tror vil skønne beløb som uerholdelige, når der vinker en gevinst på 25 pct. af merinddrivelsen?

Tinning (VS):

Tak til socialministeren for de venlige bemærkninger. Selv jeg formår dog ikke at styrke den mandlige betalingsvilje hos mænd, som faktisk ikke har nogen penge, og det uanset hvor meget mand jeg i øvrigt måtte være.

Det, jeg synes er problemet i beskrivelsen af sigtet med lovforslaget, sådan som socialministeren nu også fortalte om det, er, at det er så ukonkret. Hensigten hos de skiftende socialministre har, mens jeg har siddet herinde, som regel, ikke altid, men meget tit, været god nok. Tit handler problemerne på det sociale område om, at hensigten for så vidt

er god nok; man vil bare ikke diskutere, hvordan det fungerer i det virkelige liv.

Som hensigten er beskrevet her, at man skal »rense« de offentlige tilgodehavender for klart uerholdelige beløb, og at man ikke skal pålægge økonomisk dårligt stillede skyldnere byrder, som de ikke vil kunne magte, er vi selvfølgelig enige. Socialministeren siger, at hun regner med, at dette vil give alt i alt 200 mill. kr. Så siger jeg: hvordan er man nået til det? Så siger ministeren: ja, det er jo ikke sådan at sige. Ja men vi er da nødt til at finde ud af hvordan, for før kan vi ikke vurdere, hvad der ligger i det.

Jeg er ikke i tvivl om, at ministeren ikke kan lide, at man skal bede folk, der ikke har nogen penge, om at betale, men det er det, der sagtens kan komme til at ske. Effekten af det her kan sagtens være, at det bliver en gulerodsordning for inkassoafdelingerne, og det kan der ikke være nogen som helst fornuft i.

Jeg vil godt tage et enkelt eksempel fra lovforslagets bemærkninger, som handler om en eventuel bøde, fordi man betaler det ene og det andet for sent. Der siger ministeren:

»Da der er taget hensyn til ydelsesmodtagernes betalingssevne i forbindelse med selve betalingsfastsættelsen for de forskellige ydelser efter bistandsloven, vil der kunne pålægges de personer, som efter en social vurdering burde være i stand til at betale rettidigt, et gebyr.«

Lad os tage daginstitutioner. Der er nogle fripladsgrænser. Der er selvfølgelig friplads af den ene og den anden slags og sådan noget, men på et eller andet tidspunkt siger man: du tjener for meget, og du kan ikke få en friplads, som er begrundet i andre forhold end de økonomiske, så du skal altså betale så og så meget for din daginstitutionsplads. Det gør de så ikke, og hvis jeg læser det her rigtigt, vil ministeren sige: da prisen én gang er fastsat, og da man én gang har taget den stilling, at de folk ikke skal have en friplads, så har de at betale, sådan er det.

Så siger jeg: ja men det kan godt være, at når de folk ikke betaler for deres daginstitutionsplads, så er det, fordi de ikke kan. Så siger ministeren: efter en social vurdering. Jeg ved ikke, hvad det er for en social vurdering, om det er den, der ligger bag vores lovbestemmelser om fripladsgrænser, eller hvad det er for noget.